

Tommys dröm

Med ett svisch suggs du nedåt i vulkanen precis som baron Münchhausen... men vulkanen är ingen vulkan... det är Helvetet! Du har syndat och nu är du i Helvetet! Det är mycket hett här... du har ingen saliv kvar i munnen och andedräkten bränner dina lungor. Du ser inte så värst mycket heller, bara ett dunkelt skiftande mörkrött sken i bortre änden av gången du står i. Tveksamt börjar du gå däråt, livrädd men ändå oförmögen att låta bli... och så plötsligt dyker det upp en gestalt där framme! Du är på vippen att vända och springa, men bakom dig finns bara totalt mörker, och förresten är det för varmt för att göra något annat än att gå... men just nu står du still. Gestalten kommer aningens närmare. Du kan bara se honom som en svart silhuett mot den mörkröda, skiftande bakgrunden, men med en lättnadens suck ser du att den varken har horn, svans eller treudd. Sedan talar den till dig, den sträcker fram armarna och ropar

"Tommy, Tommy! Du hittade mig till sist!"

och du känner igen rösten så väl, så väl, den skär in i dig som en het kniv i smör och för en sekund är du lika mjuk i knäna som det smöret, du sjunker nästan ihop när du tar till dig den plötsliga insikten; det är Timmy som ropar!

"Timmy, Timmy!" ropar du som ett eko av honom och börjar springa; plötsligt kan du springa iallafall, och hettan spelar inte längre någon roll när ni faller i varandras armar. För en kort sekund slår dig tanken att det kanske bara är en djävulsk bluff, men nej; du känner hans kropp lika väl som din egen, ben av ditt ben, kött av ditt kött, blod av ditt blod. Det är han, det vet du bortom allt tvivel.

"Är vi i helvetet, Timmy?" frågar du

"Njaaaa" säger han dröjande. "Jag är i helvetet... fast i en annan sorts helvete än det här. Du är bara här på besök eftersom jag måste visa dig någonting viktigt."

"Men" säger du, och ignorerar den sista halvan av hans uttalande "du kan väl inte vara i helvetet, Timmy? Det kan du väl inte? Du kan väl inte lämna mig ensam? Det får du inte! Jag vill inte! Jag klarar det inte utan dig!" Med gråten i halsen kramar du honom ännu hårdare och känner plötsligt hur... substanslös... han är... inte lika fast och påtaglig som nyss.

"Broder" svarar han och håller hårdare om dig, eller försöker åtminstone, men hans armar är så tunna nu "tiden är knapp. Vi måste skiljas åt för en tid... men om du gör som jag ber dig kommer vi att förenas igen, för alltid... vill du det?"

"Ja... javisst", stammar du och skräms av intensiteten i hans blick.

"Kom då" säger han och tar tag i din hand och leder dig mot det blodröda ljuset. Ni viker om hörnet och kommer in i smedjan, rakt in i dunket av släggan, vattnets fräsande och den dånande elden. Aldrig förr har du önskat att du kunde blunda med öronen, men nu gör du det... med hela kroppen helst. Hettan här inne är nästan outhärdlig, och vorde det inte för Timmy skulle du ha flytt ut i den jämförelsevis svala gången igen, men för hans skull stannar du och tittat på den jättelika mannen som står där med ryggen åt er och svingar sitt stora knoster. Han är minst två meter lång, med biceps som tunnor, och svetten forsar längs hela hans nakna kropp när han ursinnigt hamrar på ett stackars oskyldigt järnstycke som har råkat hamna på hans städ.

"han får inte se oss" viskar Timmy i ditt öra och du nickar intsämmande. Inte skulle du vilja hamna i den där kolossens klor, nej aldrig! Du är på väg att retirera in i tunneln igen, men Timmy tar din hand och istället smyger ni iväg längs rummets vägg i en försiktigt kringgående rörelse tills ni kan se honom snett framifrån. Han har ett långt skägg och vildvuxet

hår, och några gnistor leker i hans lugg, men slocknar snart eftersom han är så indränkt med svett. Han verkar inte märka det. Med gapande mun upptäcker du att han är tatuerad precis som ni, men du hinner inte säga det till Timmy innan han nyper dig i armen.

"Titta noga nu" säger han "och kom ihåg att berätta det för resten av dig sen, lova! Du måste samarbeta med dem!"

"Ja, jag lovar, men vad menar du med..."

"Sssssch! Vi får inte prata mera nu. Titta bara noga, för vår skull, och smyg sen iväg. Han får inte se dig, kom ihåg det."

Plötsligt är det dödstyst i smedjan, och du vågar inte fråga Timmy vad han pratar om. Smeden vänder sig om och tar något från tunnan bakom dig. När han vände sig mot er igen ser du att det är något smått han håller i sina två jättelika händer, någonting smått och glittrande... era smycken! Med ett avgrundsskratt hettar han upp Timmys halva och klipper upp dess "huvud" med en tång, den värsta du har sett. Du skriker nästan högt och när du tittar på Timmy för att få stöd är han plötsligt borta! Utom dig av fasa tittar du på smeden igen; skall han dela på ditt också, skall du också försvinna, men nej, han trär ditt smycke på Timmys och gjuter samman hans igen, så väl att skarven inte syns, så nu sitter halvorna ihop, förenade i huvudena, två länkar i en kedja. Han håller upp sitt verk framför sig och drar lätt för att se att det håller och det gör det, det gör det, och han skrattar högt och vrålar att nu har han er, nu har han er fast för alltid, han kan göra vad han vill med er så länge smycket sitter ihop, vad han vill i evighet, och när du tittar på hans ansikte igen ser du att skägget och det vildvuxna håret är borta, och den muskulösa kroppen likaså, för det är morfar, det är morfar som står där i helvetets smedja och skrattar åt att han har fångat er för alltid... så länge smycket håller samman är ni hans våld... och trots att det är så hett här inne har han hedens kalla dimma kring sina fötter och du vänder dig om och flyr, hals över huvud bakåt in i en annan gång med Timmys sista ord ekande i ditt öra i takt med dina dånande hjärtslag

"Tiden är knapp, tiden är knapp, tiden är knapp..."

Tristans dröm

Poliserna släpar in er i ett tomt omklädningsrum och säger åt er att klä av er. Tommy först... han är mager och valpig och på hans taniga bröst återfinner du samma tatuering som finns på ditt eget... hur? Du kan se att han är rädd, livrädd, men själv känner du dig underligt nog inte skräckslagen.... du har ju alltid vetat att du var skyldig, och det är nästan en lättnad att åka fast. Lugnt klär du av dig och ser Tommys ögon vidgas av häpnad när han ser din tatuering... men han är inte den ende. Likt en sömngångare öppnar Jr sin skjorta och visst... på hans bröst skimtar en likadan. Mor står i ett hörn, med ansiktet vänt inåt och vägrar titta på er och det blir Far som klär av sig härnäst. Du vill inte heller titta, men kan inte låta bli. Hans kropp är helt hårlös, som ett nyfött barn, och han har inga ärr någonstans efter vad du kan se, ingenting som visar att han har levat över huvud taget... utom tatueringen, för naturligtvis(?) har han också en... men den är inte likadan som er, nej, den är dubbel!

Det är kallt i rummet och du känner hur gåshuden sprider sig över hela kroppen, hur de små håren reser sig och hur testiklarna sakta kryper uppåt. Tommy tittar bönfallande på dig och du kväver en impuls att ta hans hand... han är så lik Timmy, så lik... men Timmy är död. Det är ju därför ni är här, eller?

Nu sätter man handbojor på er, och det kalla stålet mot din hud får dig att rysa till. Plötsligt känner du dig rädd igen - med händerna fastlåsta bakom ryggen är du helt utelämnad.... nu har du ingenting att skylla dig med... och du vill inte att någon kvinna skall se dig naken mer, inte ens Mor, men nu går en polis tveksamt fram mot henne i hörnet och säger

"Ni får allt också klä av er, Theodore. Det är en del av reglementet."

Hans ord ekar mot kaklet, studsar runt i rummet och Mor vänder sig om och skriker.

"TheodorAAAAA! Jag heter TheodorAAAAA och jag tänker minsann inte klä av mig bland en massa karlar!"

Det konstiga är att medan hon skriker blir hennes röst allt grövre, och när de fem poliserna till sist drar kläderna av hennes motspänstiga kropp hörs plötsligt ett högt skrik och en duns. Du vänder dig om och ser Tommy ligga i en hög på golvet, avsvimmad av chocken och nervpressen. Jr står och stirrar ömsom på Tommy och ömsom på Mor med öppen mun och ett uttryck av vämjelse i ansiktet, och Far... han ser plötsligt oerhört gammal ut. Långsamt vänder du sig om, rädd för vad du kommer att få se, men oförmögen att låta bli, och där står hon, din Mor som uppenbarligen inte är din mor eftersom hon är skapt likadant som du... bortsett från den dubbla tatueringen på bröstet, de bröst du trott dig dia.

För ett ögonblick är det dödstyst i rummet... till och med ekona tystnar inför uppenbarelserna av mannen Theodora, men sedan börjar Tommy gråta och ropa på mamma... och på Timmy.

"Men det är ju därför ni är här" säger den rödbrusiga konstapeln. "Ni är arresterade för medhjälp till mordet på er tvillingbror Timmy."

Dina knän viker sig nästan och du vill säga att så är det inte alls, du visste ju inget, det var inte ditt fel, inte alls.... du vill berätta för dem hur mycket du älskade Timmy och hur nära ni stod varandra och att du har saknat honom varenda dag sen han togs ifrån dig, men inga ord kommer ur din mun, för bakom konstapeln står Timmy, livs levande! Du pekar och ropar, men ingen bryr sig om vad du säger, och ingen verkar se honom, men han ser dig och han ger dig sin förlåtelse...

"Jag vet... jag vet att det inte var ditt fel att jag dog... men du måste hjälpa oss nu... du måste samarbeta nu, för din och min skull!" säger han, och du försöker förtvivlat göra någon annan uppmärksam på honom utan att lyckas, och det sista du ser av honom är hur han gör

en gest som omfattar er allihop, också den gräsliga Theodora-mannen, och ropar "Samarbeta! Lita på mig, snälla!"

Sedan krossas fönstren och en tidvattenvåg väller in i rummet, en våg med kallt, grönt och slemmigt vatten, fyllt av grodyngelägg, och du försöker förtvivlat rädda Tommy, men det går inte att simma med handbojorna bakom ryggen... fast det är inga handbojor längre, det är det sammangjutna smycket!

Jrs dröm

För en gångs skull är du inte drogad. Det skrämmer dig, men det känns skönt också, och du vet varför; det är dags att öva visualisering och det görs bäst med en opåverkad hjärna, annars vet man inte om det är en lyckad visualisering eller bara drogframkallade hallucinationer.

Du är alldeles ensam i Husets källare och ritar upp dina cirklar med vit krita, noggrant, noggrant, Kultens symbol i mitten, inskriven i en stor cirkel. Det är svårt att få alla cirkelbågar alldeles runda och de båda symbolhalvorna symmetriska och lika stora, men du lyckas till sist. När det är gjort klär du av dig naken, smeker frånvarande tatueringen på ditt bröst - bara halva symbolen än så länge - och tänder rökelsen och ljusen.

Du ställer dig i cirkelns mitt, där symbolens båda halvor förenas, vänder dig åt öster, barndomens väderstreck och börjar med att försöka visualisera svärdet. Det är svårt, för drogbegäret börjar redan slita i din kropp, men du undertrycker det - är du då inte den viktigaste människan i världen, snart en gud, borde du inte stå över sådant?

Plötsligt lättar allt, och du ser... men det är inte vad du ska se.... det är Tommy, Tommy i gryningen en vårmorgon! Förtretad vänder du dig åt söder istället, mot ungdomen, och där står Tristan mitt i en solig sommardag. Du vill inte att de skall vara här, de stör dig, och irriterat vänder du dig mot väster bara för att se Theodora i skymningen med höstlöv i sitt svarta hår. Och ja, åt norr står han, den gamle mannen, din "far" insvept i mörker och snöstorm.

De skall inte vara här!!! Du har inte tid med dem! Du skall se andra saker här, inte din familj. Du vill jaga bort dem men det går ju inte, eftersom de bara är visioner. Förtvivlat försöker du tömma din hjärna och tänka på annat, men det går inte, för plötsligt höjer Tommy sin röst och sjunger, och tänka sig, de faller in i sången en efter en; Tristan, Theodora och Sr, inte bara faller in förresten, de sjunger kanon;

*"Row row row your boat
gently down the stream!
Merrily, merrily, merrily,
life is but a dream!"*

Samtidigt börjar de gå mot dig, och du vill röra dig men du kan inte, kan bara vända dig mot Tommy som kommer först och backa ett steg. Sen sjunger han den sista versraden och.... försvinner in i dig...

"...life is but a dream" sjunger Tristan och sjunker in i din högra sida...

"...life is but a dream" ekar Theodora och försvinner in i din rygg...

"...life is but a dream" sjunger Far med förvånansvärt stark röst innan han förenar sig med er andra.

Du är ensam igen och undrar vad som hänt, vad det var för en vision och undrar vad den betyder, när du får en till, ty framför dig, på sin halva av symbolen, står Timmy. Du vill omfamna honom, men kan fortfarande inte röra dig. Han håller upp sin hand för att hindra dig och säger

"Jag är besviken på dig. Du valde fel väg, och nu är vi i knipa, du och jag. Du skulle ha valt Theodore och inte Angus. Morfar har inte gjort annat än ljugit för oss och manipulerat oss och stulit våra liv - ditt med, om än inte bokstavligt talat."

Förebråelsen skär som en kniv i dig. Smärtan är så påtaglig att den nästan känns

fysisk och när du tittar ner på ditt bröst ser du att tatueringen har börjat blöda; blodet rinner sakta ner längs ditt bröst och droppar på golvet där det omedelbart suggs upp av den törstiga stenen. Plötsligt börjar det också välla upp var ur såret... gult och klibbigt. Han har skadat dig!

"Inte jag." säger Timmy. "Det du ser där är din egen skuld som rinner ur dig. Såret är gammalt, skulle det vara var i det annars?"

Han har rätt.

"Vad skall jag göra" frågar du, och lättnaden i att slippa undan ditt fruktansvärda syfte får dig att räta på ryggen och andas djupt utan rädsla för första gången på månader. Såret på ditt bröst sluter sig igen, utan ärr.

"Tänk på den här synen... tänk noga på den... och samarbeta. Det är bara genom samarbete vi har någon chans. Annars är vi dömda för evigt du och jag." säger han.

Sedan är han borta. Han har lämnat dig ensam igen.

När du vaknar är din kudde våt av tårar och ditt täcke fläckigt av blod och var.

Theodoras dröm

Tvillingarna är hos dig igen... dina två små älsklingar, Timmy och Tommy. Ni är i en solig glänta, men en bris ruskar om i löven och deras skuggor jagar varandra över dina små pojkars ansikten. En gul fjäril fladdrar förbi och de börjar jaga den, men du längtar så mycket efter att hålla om dem att du ropar dem till dig och de kommer springande mot dig...

...men så plötsligt börjar allting röra sig så långsamt så lååååååångsamt... Timmy vänder sig bort och du känner ett tydligt hugg i bröstet... varför vill din lilla raring inte se dig? Förtvivlat sträcker du ut armarna mot Tommy, men det är inte Tommy längre, det är Tristan, och runt honom vissnar träden. Bakom dig hörs ett märkligt ljud... som om du inte är ensam i din sorg och förvirring, som om själva jorden pågas med dig, och när du vänder dig om ser du dommarringen växa upp ur hedens torra tuvor, för det är hed överallt nu, och dimma... En bit bort står Sr och tittat sorgset på dig och din son, men han kan inte hjälpa dig nu, kan inte röra sig, men det kan du... och när du vänder dig om igen kan du se att Tristan har förvandlats till Jr... han går fortfarande fram emot dig, snabbare och snabbare nu, och du vill inte längre, du ångrar dig, du vill backa bort, du vill inte att han skall... komma nära dig, men du kan inte röra dig och han kommer emot dig och... tränger in i dig... går rakt in i din kropp och gömmer sig där som en kall sten under ditt hjärta... och själv känner du hur du dras baklänges in i Sr, in i hans kropp, men på något märkligt sätt kan du ändå titta ut, och det du då får se gör att du vill skrika och gråta, men du har ju ingen kropp längre och dimman är så tät att det ändå inte skulle höras... tröstlöst virvlar den runt dig... er?... på den kalla tomma heden... och Timmy vänder sig om, och han är plötsligt arton igen, han ser ut som den natten han dog... så lik Tommy att det skär i ditt hjärtat, och han kommer fram till dig och han gråter och han höjer sina händer och han säger

"Hur kan du göra så här... hur kan du svika mig så här?"

"Jag har väl inte gjort något, har jag det?" frågar du med darrande röst "Det var inte jag som dödade dig... det var vår mor... det minns du väl... jag ville inte att det skulle hända, jag ville det inte... jag visste inte att det skulle hända, jag lovar" ...och du känner hur rösten bryts.

"Jag menar inte det" säger han irriterat. "Jag vet att du inte ville att jag skulle dö... men jag vill fråga dig varför du förnekar mig, mig... din egen bror?" och han står naken i dimman med ljung snärjd runt sina fötter och blodet rinnande ur det fruktansvärda såret på bröstet.

"Jag har aldrig förnekat dig" protesterar du ilsket "aldrigaldrigaldrig! Jag har saknat dig sen den dag du dog! Det var du som svek mig! Det var du som lämnade mig ensam!"

"Säger du det" svarar han "Du som inte ens känns vid din egen kropp, så mycket hatar du sig själv... och därmed mig! Jaja! Se efter om du törs du bara! Du låtsas att du är kvinna för att slippa tänka på oss, på det vi hade... och på det du, just du gjorde när jag hade dött!" Han är arg nu, tårarna som rinner längs hans smutsiga kinder har inget med sorg att göra; de består av ren och skär vrede.

Du känner osäkerheten välla in i dig som en tidvattenvåg. "Vad pratar du om?" frågar du.

"Jag pratar om att du återvände till morfar sen, till Angus trots allt han gjorde mot oss, trots att han lät döda mig!"

"Det gjorde jag inte alls! Det är inte sant!" Paniken väljer upp i magen på dig och du anar att obehagliga sanningar är på väg ut ur ditt undermedvetna som spyor ur en sjuk mage.

"Jo det är det, för det gjorde du... men det förnekar du nu! Och du vill inte hjälpa mig

mera, fast jag behöver dig, fast jag behöver din hjälp... för du förstår inte att vi är i fara igen, bägge två, på grund av vad morfar gjorde mot oss!"

"Jag vill visst hjälpa dig! Du är ju min egen bror, min tvilling, min bättre hälft!" säger du med darrande stämma, och dimman sveper runt dig och förvränger allt du säger så att det låter stumt och blodlöst. Förtvivlat sträcker du fram händerna mot honom.

Han rätar på ryggen och ser dig djupt i ögonen. "Då så. Du måste tala med din familj. Du måste berätta sanningen om dig själv. Du måste. Och glöm inte att tiden är knapp. Annars är vi dömda både du och jag."

Srs dröm

Du befinner dig i ett dimmigt intet, men i detta ingenting finns det en klart avgränsad volym, en glasbubbla fylld med vatten... en guldfiskskål faktiskt. Men det är inte guldfiskar i den.... bara ett enda vilset litet grodyngel. Du går fram genom dimman för att titta närmare på skålen, dragen av någon osynlig kraft, och den kommer i sin tur svävande fram mot dig och stannar i jämnhöjd med dina ögon. På skålens botten växer det grönt gräs och en lummig miniatyrskog, och mitt i landskapet finns ert hus... men innan du hinner förundra dig över det pilar grodynglet fram emot dig och tittar ut genom glaset, och du kan se att det har Tommys ansikte. Så börjar det utvecklas. Gälarna försvinner och Tristans ansikte växer fram ur Tommys och förändras sedan igen, den här gången till Jrs under det att bakbenen sakta utvecklas. Nere på botten vissnar träden.

Planlöst simmar det omkring en stund, tar några svängar om heden och det lilla huset på skålens botten och kommer sedan tillbaka till dig, nu med fullt utvecklade framben och Theodoras ansikte. Det är dags för den lilla grodan, som ännu har delar av svansen kvar, att kravla upp ur vattnet, men det finns inget fäste för den på glasets hala yta så du sträcker ner en hand i det svala vattnet och låter den klättra upp längs din arm.

Belåtet klafsar den upp på din axel och sätter sig att kväka i ditt öra.

"Tack för hjälpen" säger den. "I gengäld skall jag hjälpa dig och din bror, för du och Timmy behöver hjälp, inte sant?"

"Jag... jag vet inte." svarar du. "Timmy är död."

"Ja, Timmy är död... men ändå lever han!" kväker din samtalspartner förnumstigt.

"Timmy vill att du skall göra något för honom och för dig till minne av blodspakten ni slöt."

Ja. Du minns pakten.

"Vad då?" säger du och försöker tygla upprymdheten i din röst.

"Du skall tala med din familj."

Och när du tittar på grodan en sista gång ser du att svansen är borta och att dess ansikte är ditt.

